

Iz 4,3 Niewierny Izrael zostanie ukarany, Bóg jednak kocha swój lud, dlatego nieliczna Reszta ujdzie przed mieczem najeźdźców. Znany już Amosowi (3,12; 5,15; 9,8-10), temat ten zostanie podjęty przez Izajasza (6,13; 7,3 i 10,19-21; 28,5-6; 37,4 (= 2 Krl 19,4); 37,31-32; por. Mi 4,7; 5,2; So 2,7,9; 3,12; Jr 3,14; 5,18; Ez 5,3; 9). Zamieszkała w Jerozolimie owa Reszta, oczyszczona i już odtąd wierna, stanie się znów potężnym narodem. Po katastrofie r. 587 pojawia się nowa idea: Reszta znajdzie się pomiędzy deportowanymi (Ez 12,16; Ba 2,13), nawróci się właśnie na wygnaniu (Ez 6,8-10; por. Pwt 30,1-2) i wtedy Bóg zbierze ją w jedno, by uczestniczyła w odnowie mesjańskiej (11,11,16; Jr 23,3; 31,7-9; 50,20; Ez 20,37; Mi 2,12-13). Po powrocie z wygnania Reszta, znowu niewierna, będzie dalej dziesiątkowana i oczyszczana (Za 1,3; 8,11; Ag 1,12; Ab 17 = Jl 3,5; Za 13,8-9; 14,2). W istocie dopiero Chrystus będzie prawdziwą Odrosłą nowego i uświęconego Izraela (11,1,10; por. 4,2; Jr 23,3-6). — Inaczej niż u Izraela, z narodów pogańskich nie pozostanie żadna „reszta” (14,22,30; 15,9; 16,14; Ez 21,37; Am 1,8; Ab 18).

Dn 12,1 w *księdze*. Mowa o księdze przeznaczeń lub księdze życia (por. Wj 32,32-33; Ps 69,29; 139,16; Iz 4,3; Łk 10,20; Ap 20,12+; zob. także Dn 7,10+).